

РЕШЕНИЕ

№ 1747

гр. София, 20.03.2023 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Трето отделение 10 състав,
в публично заседание на 02.03.2023 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Мариета Райкова

при участието на секретаря Евгения Стоичкова, като разгледа дело номер **10033** по описа за **2022** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда чл.156 и сл. от Данъчно-осигурителния процесуален кодекс /ДОПК/ във връзка с чл.4, ал.1 от Закона за местните данъци и такси /ЗМДТ/ и чл.145 и сл. от Административнопроцесуалния кодекс /АПК/ във връзка с §2 от ДР на ДОПК.

Образувано е по жалба на „Блу Хил Резиданс 5“ ЕАД, ЕИК[ЕИК], със седалище и адрес на управление в [населено място], [улица], представлявано от „Н.“ Г., идентификация HRB78398, чуждестранно юридическо лице чрез представляващия Д. И. и процесуален представител адв.К. М., против Акт за установяване на задължение по декларация по чл.107, ал.3 от ДОПК № 806222-1/06.04.2022г., издаден от главен инспектор в отдел „Общински приходи- В. и О. купел“ на дирекция „Общински приходи“, потвърден с Решение №СФД22-РД28-216/16.06.2022г. на директор на дирекция „Общински приходи“ към направление „Финанси и здравеопазване“ на Столична община.

В жалбата се сочи, че актът по чл.107, ал.3 от ДОПК е издаден в противоречие с материалния закон, като подробно се излагат аргументи за необоснованост и недоказаност на констатациите на административния орган, които жалбоподателят намира, че са в противоречие с нормативната база, Общия устройствен план, ПУП, практиката на НАП и съдебната практика. Твърди се, че актът е издаден в несъответствие с целите на закона, посочвайки начина на попълване на декларацията

по чл.14, ал.2 от ЗМДТ. Сочи се и съществено нарушение на процесуалните правила с оглед категоризирането на имота от страна на общинските служители, което е от значение за основата за изчисляване на такса битови отпадъци и данък недвижим имот. Намира, че административният орган е нарушил принципа на служебното начало, принципите на обективност и истинност, като не е положил усилия и не е изпълнил задължението си да установи правилно предназначението на недвижимия имот, изцяло се е позовал на декларацията по чл.14, ал.2 от ЗМДТ, без да събере доказателства и служебна информация за същия. В заключение се моли оспорваният акт да бъде отменен.

В съдебно заседание процесуалният представител на жалбоподателя акцентира, че от значение за оспорвания акт е действителното предназначение на имота, макар и да става въпрос за задължение по декларация; Акцентира, че в декларацията по чл.14 от ЗМДТ изрично е посочено, че имотът се намира в граници, предназначени за жилищно застрояване, както и трайната съдебна практика е, че декларираните данни от лицето не могат да се ползват като факти за установяване на задължения и същите следва да бъдат обективно анализирани от експертите на СО. Иска се отмяна на обжалвания акт, както и се претендират разноски.

Ответникът по жалбата – директор на дирекция „Общински приходи“ към направление „Финанси и здравезопазване“ на Столична община се представлява от юрисконсулт С., който изразява становище за неоснователност на жалбата. Посочва, че не е важен устройствения статут на имота, а начина на използване. Претеднира юрисконсултско възнаграждение.

Въз основа на съвкупната преценка на представените по делото доказателства, съдът приема за установено следното от фактическа страна по административноправния спор:

Дружеството „Блу Хил Резиданс 5“ ЕАД притежава поземлен имот с идентификатор 68134.1935.2133, с площ 1279 кв.м и с адрес: [населено място], р-н В., местност „Г. глава“, УПИ I-510, кв.19. Същият е деклариран от дружеството с декларация по чл.14 от ЗМДТ вх.№ [ЕГН] от 20.08.2018г. и създаден партиден номер 7202F142333. През 2021г. дружеството подава искане до кмета на СО, основана на чл.107, ал.2 от ДОПК вр. чл.4, ал.1 и ал.5 от ЗМДТ за предоставяне на справка за начина, по който е изчислено задължението за местни данъци и такси за 2019, 2020 и 2021г. относно притежавания имот и на основание чл.107, ал.3 от ДОПК издаване на акт за установяване на задължението /л.72/.

Издаден е акт за установяване на задължение по чл.107, ал.3 от ДОПК № 716127-1/19.05.2021г. /л.73/, който по жалба на „Блу Хил Резиданс 5“ЕАД е отменен с Решение СФД22-РД28-63/24.02.2022г. на директора на дирекция „Общински приходи“ към Столична община и административната преписка върната за ново провеждане на административното производство /л.96/.

След надлежно образувано повторно административно производство и събрани доказателства и с участието на задълженото лице, е издаден Акт за установяване на задължения по декларация по чл.107, ал.3 от ДОПК № 806222-1 от 06.04.2022г. от административен орган по приходите в състава на Столична община, с който са установени публични общински вземания на задълженото лице за данък върху недвижими имоти и такса битови отпадъци за периода 01.01.2019г. до 31.12.2021г., ведно със законната лихва за просрочие, в обобщен размер: задължение 10 984. 80

лева и лихва за просрочие към 06.04.2022г. в размер на 2085.84 лева /л.374/.

В част VII от акта административният орган изложил подробно правните си изводи, въз основа на които счита, че се касае за нежилищен имот, за който е релевантен факта на декларирането му от декларатора с декларацията по чл.14 от ДОПК, поради което данъчната основа за облагане следва да бъде: за такса битови отпадъци - равна на отчетната стойност на имота, както и за данък върху недвижимите имоти данъчната основа следва също да е равна на отчетната стойност на имота.

В раздел VII на акта са изложени подробни съображения за начина, по който е определен размера на дължимия ДНИ и ТБО за съответните години от периода 2019-2021г., в т.ч. и приложимата нормативна регламентация.

След надлежно връчване и навременно обжалване, Акт за установяване на задължение по декларация по чл.107, ал.3 от ДОПК № 806222-1 от 06.04.2022г. е потвърден с Решение №СФ 22-РД28-2016 от 16.06.2022г. на директора на дирекция „Общински приходи“ към Столична община. В мотивите са обсъдени възраженията на жалбоподателя, като същите са приети за неоснователни. Прието е, че оспорения акт е издаден от компетентен орган и в предписаната от закона форма и съдържа всички изискуеми реквизити по чл.59, ал.2 от АПК. Изтъкнато е, че оспорения АУЗД е обоснован в необходимата и достатъчна степен, както от фактическа, така и от правна страна.

Решението е надлежно връчено на жалбоподателя, който го обжалва пред АССГ.

Съдът, като обсъди събраните по делото доказателства във връзка с направените в жалбата оплаквания, доводите и становищата на страните и като извърши цялостна проверка на законосъобразността на оспорения акт на основание чл.160, ал.2 от ДОПК и чл. 168, ал.1 във връзка с чл.146 от АПК във вр. с §2 от ДР на ДОПК, намира за установено следното от правна страна:

Оспорването е направено в законоустановения срок по чл.107, ал.4 ДОПК, от легитимирано лице, за което актът е неблагоприятен и против акт, подлежащ на съдебно обжалване и контрол за законосъобразност, поради което е процесуално допустимо.

Разгледана по същество, жалбата е неоснователна.

Задълженията за данък върху недвижимите имоти и за такса битови отпадъци представляват публични общински вземания, изрично регламентирани в чл.162, ал.2, т.1 и т.3 от ДОПК, вр. с чл.1, ал.1, т.1 и чл.6 ал.1, б. „а“ от ЗМДТ. По аргумент от чл.162, ал.2, т.9 като публични общински вземания следва да се определят и лихвите за забава плащането на посочените общински вземания за ДНИ и ТБО. В чл.166, ал.1 от ДОПК е предвидено, че установяването на публичните вземания се извършва по реда и от органа, определен в съответния закон. Относно вземанията за данък върху недвижимите имоти (местен данък по см. на чл.1, ал.1, т.1 от ЗМДТ) и за такса за битови отпадъци, приложимият ред е регламентираният в ДОПК. Съгласно чл.4, ал.1 и чл.9б от ЗМДТ установяването, обезпечаването и събирането на местните данъци и такси се извършва от служители на общинската администрация по реда на ДОПК. Съгласно чл.4, ал.3, вр. с ал.4 от ЗМДТ в производствата по ал.1 служителите на общинската администрация, определени със заповед на кмета, имат правата и задълженията на органи по приходите, а в ал.5 е предвидено, че ръководителят на звеното за местни приходи в съответната община упражнява правомощия на териториален директор, вкл. предвидените в чл.107 ал.4 от ДОПК.

АУЗД № 806222-1 от 06.04.2022г. е издаден от Д. Т. М.- главен инспектор в отдел „ОП-В. и О. купел“ на дирекция „Общински приходи“ към направление „Финанси и здравеопазване“ при СО (Заповед № СОА20-РД15-8553/01.07.2020г.-л.109), определен да осъществява функции /права и задължения/ на орган по приходите, съгласно изискванията на чл.4, ал.4 от ЗМДТ със Заповед № СОА20-РД09-1072/15.01.2020 (л.425) на кмета на Столична община. Следователно, обжалваният АУЗД е издаден от надлежно оправомощено длъжностно лице в кръга на неговите правомощия. Потвърждаващото АУЗД Решение № СФД22-РД28-216/16.06.2022г. е издадено от М. М. - директор на дирекция „Общински приходи“ на Столична община, компетентен да разглежда и да се произнася по жалби срещу издадени АУЗД, съгласно чл.107, ал.4 от ДОПК във вр. с чл. 4, ал.1 от ЗМДТ по силата на същата цитирана заповед на кмета на СО.

Процесният АУЗД е издаден в предписаната от закона писмена форма, съдържа фактически и правни основания за издаването му, конкретност и яснота на установените правни последици. Посочено е, че АУЗД № 348-МИ-1/16.08.2018г. се издава на основание чл.107, ал.3 от ДОПК по инициатива на задълженото лице, посочени са събраните по административната преписка доказателства, установена фактическа обстановка и правни изводи. В този смисъл органът е обосновал съществуването на законово регламентирани задължения за заплащане на ДНИ и ТБО към бюджета на СО за периода от 2019-2021г. от жалбоподателя като собственик на деклариран и подлежащ на облагане с ДНИ недвижим имот.

Съдът не констатира допуснати съществени нарушения на административнопроизводствените правила, включително при извършеното установяване на релевантните за определените задължения факти и обстоятелства. Твърдението на жалбоподателя, че такова нарушение представлява бездействието на административния орган, който е следвало да констатира несъответствие между декларираните в декларацията му по чл.14 от ЗМДТ данни и реалното фактическо положение, да укаже на лицето, че е допусната грешка и да му даде възможност да я поправи, е необосновано. Предмет на атакуване в настоящото съдебно производство не са действията на административния орган, който през 2018г. е приел и обработил декларацията по чл.14 от ЗМДТ за облагане върху данък недвижими имоти вх.№[ЕГН] от 20.08.2018г. ; настоящият атакуван акт също не е основан на чл.107, ал.2, изр.второ от ДОПК, който посочва, че акт може да се издаде и служебно при установяване на несъответствие между декларираните данни и данните, получени от трети лица и организации, след като е изчерпан реда по чл.103 от ДОПК. Очевидно е, че от страна на органите по приходите няма констатирано несъответствие в подадената декларация по чл.14 от ДОПК за 2018г, което на самостоятелно основание да доведе до акт с друго преюдициално значение за настоящия правен спор.

Твърдението на жалбоподателя за допуснати грешки в декларацията, съмнение дали декларацията по чл.14 от ЗМДТ е попълнена от задълженото лице при знание и разбиране на последствията от същата т.е. при твърдение, че жалбоподателят е допуснал грешки при попълването, също е необосновано. Съобразно чл.99, ал.3 от ДОПК вр. чл.4,ал.1 от ЗМДТ служителите, извършващи приемането на декларациите, при поискване са длъжни да оказват съдействие по всички въпроси, свързани с попълването на декларацията, както и да посочат необходимостта от отстраняване на непълноти в попълнената декларация. Отделно от това, задълженото лице има право

да подаде коригираща декларация, свързана с декларираните данни и обстоятелства т.е. да коригира допуснати неточности и грешки в декларацията, когато прецени, че декларираните от него данни и обстоятелства са неверни (съгл.чл.104, ал.1 и ал.2 от ДОПК в срока на подаване на декларацията по чл.103 от ДОПК). Съществува и правна възможност по чл.14, ал.5 (предишна ал.3 изм. ДВ. бр.98 от 2018) ЗМДТ при преустройство и промяна на предназначението на съществуваща сграда или на самостоятелни обекти в сграда, както и при промяна на друго обстоятелство, което има значение за определяне на данъка, данъчнозадълженото лице да уведоми общината по реда и срока на ал.1.

В случая жалбоподателят не е предприемал действия за промяна на обстоятелствата нито в хипотезата на чл.104, ал.1 и 2 от ДОПК, нито в хипотезата на чл.14, ал.5 от ЗМДТ.

Същинският спор се свежда до предназначението на декларирания имот- жилищен или нежилищен е той, което е определящо за данъчната основа, върху която да се определят ДНИ и ТБО т.е. спорът е по правилното приложение на материалния закон. Няма спор, че жалбоподателят е собственик на недвижим имот и субект на задължения по чл.10 и 62 от ЗМДТ.

Съгласно чл. 21, ал. 1 от ЗМДТ, данъчната оценка на недвижимите имоти на предприятията е по-високата между отчетната им стойност и данъчната оценка съгласно приложение № 2, а за жилищните имоти - данъчната им оценка съгласно приложение № 2. Съответно, съгласно чл.15 от Наредбата за определяне на размера на местни данъци и такси на Столичен общински съвет, размерът на данъка върху недвижим имот се определя в размер на 1.875 на хиляда върху данъчната му оценка.

Съгласно чл.26, ал.1 от Наредбата за определянето и администрирането на местните такси и цени на услуги, предоставяни от Столична община, извън случаите на чл.23 и 24 (хипотези, за които не се спори, че са неотнормирани към конкретния случай) такса битови отпадъци се определя пропорционално в промили на база отчетна стойност на имотите, като разпределението на размера на промила е както следва: 1. за сметосъбиране и сметоизвозване; 2. за обезвреждане на битови отпадъци в депа или други съоръжения; 3. за поддържане чистотата на териториите за обществено ползване. Съгласно чл.27, ал.1 от Наредбата таксата за битови отпадъци за имоти на граждани и жилищни имоти на предприятия се определя пропорционално в промили на база данъчната оценка на имотите.

В ЗМДТ липсват легални дефиниции на понятието жилищен имот и съответно и съгласно разпоредбите на чл. 36, ал. 1 и чл. 37, ал. 1 и 2 от Указ № 833 от 24.04.1974г. за прилагане на ЗНА, съдържанието на понятията следва да бъде това, което е дадено в други нормативни актове. Разпоредбите на § 5, т. 29 и 30 от ДР на ЗУТ са тези, които дефинират понятията „жилищна сграда“ и „жилище“. Съгласно § 5, т. 29 от ДР на ЗУТ (в релевантната редакция), „жилищна сграда“ е сграда, предназначена за постоянно обитаване, в която най-малко 60 на сто от нейната разгъната застроена площ се заема от жилища. Съгласно пар.5, т.30 от ЗУТ „жилище“ е съвкупност от помещения, покрити и/или открити пространства, обединени функционално и пространствено в едно цяло за задоволяване на жилищни нужди. Определени са характеристики, регламентиращи какво представлява "жилище" - чл.40, ал.1 от ЗУТ.

Действителното предназначение и фактическо ползване на един обект също нямат дефиниране в ЗМДТ, като съгласно чл.178, ал.4 от ЗУТ общото законово задължение

е строежите да се ползват по предназначение, По аргумент от § 5, т. 41 от ДР на ЗУТ предназначението на обект (а обект според § 5, т. 39 от ДР на ЗУТ е строеж или реална част от строеж с определено наименование, местоположение, самостоятелно функционално предназначение и идентификатор по ЗКИР) е функция от начина на ползване, закрепен в кодовете, представляващи основни кадастрални данни. Според класификатора за предназначението на сградите и самостоятелните обекти в тях, представляващ таблица към приложение № 3 от Наредба № № РД-02-20-5 от 15.12.2016 г. за съдържанието, създаването и поддържането на кадастралната карта и кадастралните регистри, жилището е с код 500.

На плоскостта на разглежданата нормативна база, съдът намира, че правилен е изводът на административния орган, че декларираният недвижим имот, за който се отнася оспорваният акт, не е жилищен имот, тъй като не се ползва за жилищни нужди, поради което и данък недвижим имот и такса битови отпадъци следва да се определят по чл.21, ал.1 от ЗМДТ и чл.26, ал.1 от Наредбата за определянето и администрирането на местните такси и цени на услуги, предоставяни от Столична община.

С данъчната декларация по чл.14 от ЗМДТ за облагане с данък върху недвижими имоти вх.№ [ЕГН] от 20.08.2018г. жалбоподателят е декларирал земя /поземлен имот/ 1279 кв.м. В продължението на таблица 3 от декларацията, съдържащо изричното отбелязване във образца, че тази част се попълва от данъчно задължени лица- предприятия и че се подава само за нежилищни имоти и при изрично изписаното разяснение на разпоредбата на чл.21, ал.1 от ЗМДТ, жалбоподателят е посочил в предназначение „стопанска цел“. Противно на възраженията му, органите по приходите са отразили коректно служебната информация към декларацията – в случая това е направено в приложение от 27.08.2018г. /л.40/. Съобразно изложената служебна информация за поземлен имот с идентификатор 68134 1935 2133, имотът се намира в строителна зона 2, в строителни граници и устройствена зона, предназначена за жилищна. Административният орган също е отразил в оспорвания акт, че съобразно писмо-отговор на зам. кмет на район „В.“ имотът е преназначен за жилищно застрояване и върху него не е реализиран строеж и е свободен от застрояване. Този факт не е спорен по делото, но не води до правен извод, че имота е жилищен. Имотът не е жилищен обект, не се ползва за жилищни нужди, а е предназначен за жилищно застрояване. За да се приеме един имот за жилищен, той трябва да бъде сграда или недвижим имот, в който вече е изградена тази сграда и функцията на недвижимия имот е само на прилежаща площ към сградата. В процесния случай по делото не е спорно, че имотът на жалбоподателят не е застроен. Всички поземлени имоти в строителните граници на населените места, т.е. в урбанизирана територия, трябва да имат предназначението по чл. 8,

т. 1 ЗУТ. Определеното с подробния устройствен план предназначение на един поземлен имот не значи, че това предназначение е фактически осъществено. Подробният устройствен план е предвиждане, а не разпореждане и изпълнение на установеното в него предназначение на имота, т.е. планът е правна възможност, която се реализира тогава, когато собственикът реши, а той може и никога да не реши да реализира възможността.

Освен предвижданията на плана, които могат да се, но могат и да не се реализират, налице е и начин на трайно ползване на имота, който може да бъде различен от предвиденото по плана.

Доколкото в случая се касае за данъчни задължения, чиито размер се установява от органа по приходите въз основа на подадена от задълженото лице декларация, законосъобразно органите на общинската администрация са определили ДНИ и ТБО за процесния имот, съобразявайки декларираните от дружеството данни. Верни са и направените изчисления за ДНИ и ТБО по години при съобразяване отчетната стойност на имота. По тези съобръжения оспорваният акт следва да бъде потвърден.

Такса битови отпадъци, съгласно нормативна уредба, се заплаща за предоставена услуга. Такава се дължи за услугите по събирането, извозването и обезвреждането в депа или други съоръжения за битови отпадъци, както и за поддържането на чистотата на териториите за обществено ползване в населените места- чл.62 от ЗМДТ, ред.ДВ.бр.98 от 2018г., в сила от 01.01.2019г. (с изм. Дв. бр.14 от 2021г., в сила от 17.02.2021г. трите услуги са прецизирани по следния начин: събиране и транспортиране на битови отпадъци до съоръжения и инсталации за тяхното третиране; 2. третиране на битовите отпадъци в съоръжения и инсталации; 3. поддържане на чистотата на териториите за обществено ползване в населените места и селищните образувания в общината;)

Границите на районите и видът на предлаганите услуги по чл.62 от ЗМДТ в съответния район, както и честотата на сметоизвозване се определят със заповед на кмета на общината /чл. 63, ал. 2/. Изключенията са законодателно уредени в чл.71 от ЗМДТ.

За жалбоподателя не е начислявана ТБО по компонента по чл.62, т.1 от ЗМДТ, като за 2019г. и 2020г. основанието е по чл.71, т.1 от закона-имотът попада извън границата на организираното сметосъбиране и сметоизвозване, а за 2021г. основанието е по чл.71, т.2 от ЗМДТ-подадена декларация от жалбоподателя по реда на чл.27, ал.2 от НОАМТЦУПСО.

От доказателствата по делото се установява, че Столична община е

предоставяла услугите по чл.62, т.2 и 3 от ЗМДТ през процесния период в т.ч. и конкретно по отношение на територията, където се намират имотите на жалбоподателя. Има издадени заповеди с № СОА-18-РД09-1202/30.10.2018г., № СОА19-РД09-1495/31.10.2019г. и № СОА20-РД09-2728/30.10.2020г. на кмета на СО по реда на чл. 63, ал. 2 от ЗМДТ, с които са определени границите на районите, видът на предлаганите услуги, както и честотата на сметоизвозване. Имотът на жалбоподателя попада в обхвата на тези заповеди. Представени са съответните договори за изпълнители по предоставяне на услуги по събиране и транспортиране на отпадъци, почистване и поддържане на улици и места за обществено ползване за съответния район. Представен е и договор за осъществена дейност от изпълнител по проект за закриване и рекултивация на сметоразтоварище-с.Д. Б., чрез обезвреждане и оползотворяване. От представените оборотни ведомости по години за сметосъбиране и сметоизвозване и за услугата „обезвреждане на битови отпадъци в депа или други съоръжения“, счетоводни документи за начислени и разплатени разходи по бюджета на СО за тези услуги, се установява, че общината предоставя услугите по сметосъбиране и сметоизвозване, по поддържане на чистотата на територията на район В. СО съобразно горесцитираните заповеди, както и обезвреждане на битови отпадъци в депа и други съоръжения.

Формален спор между страните за реално предоставяне на съответните услуги не съществува, тъй като жалбоподателят не твърди да не са предоставени /изискал е да бъде доказано предоставянето им, което е сторено с представените по административната преписка писмени доказателства/.

По всички изложени съображения оспорваният акт следва да бъде потвърден.

При този изход на спора на Столична община /юридическото лице, в чиято структура се намира ответният административен орган/ следва да се присъди юрисконсултско възнаграждение. Размерът юрисконсултското възнаграждение се определя с оглед приложимите разпоредби на ДОПК, към които препраща чл.4, ал.1 от ЗМДТ. Съгласно чл.161 от ДОПК вр. чл.144 от ДОПК на ответника се присъждат разноси съобразно отхвърлената част от жалбата, юрисконсултско възнаграждение в размер до минималното възнаграждение на един адвокат, определено съобразно чл.36 от Закона за адвокатурата. Чл.36 от ЗА визира Наредба №1 от 9.07.2004г. за минималните размери на адвокатските възнаграждения, съгласно чл.8 ал.1 вр. чл.7, ал.2, т.3, от която минималния размер на възнаграждение за процесуално представителство, защита и съдействие

по административни дела с определен материален интерес от 10 000 до 25 000 лв. е 1300 лв. плюс 9 % за горницата над 10 000 лв. В съдебното производство материалния интерес е 13 070.64лв., с оглед на който размерът на юрисконсултското възнаграждение е определен на 1 576.36 лв.

Водим от горните мотиви и на основание чл.160, ал.1 от ДОПК, съдът

Р Е Ш И:

ОТХВЪРЛЯ жалбата на „Блу Хил Резиданс 5“ ЕАД ЕИК[ЕИК], със седалище и адрес на управление в [населено място], [улица], представлявано от „Н.“ Г., идентификация HRB78398, чуждестранно юридическо лице, чрез представляващия Д. И. и процесуален представител адв.К. М., против Акт за установяване на задължение по чл.107, ал.3 от ДОПК № 806222-1/06.04.2022г., издаден от главен инспектор в отдел „Общински приходи- В. и О. купел“ на дирекция „Общински приходи“, потвърден с Решение №СФД22-РД28-216/16.06.2022г. на Директор на Дирекция „Общински приходи“ към направление „Финанси и здравеопазване“ на Столична община.

ОСЪЖДА „Блу Хил Резиданс 5“ ЕАД, ЕИК[ЕИК], **ДА ЗАПЛАТИ** на Столична община сумата от 1 576.36 лв. /хиляда петстотин седемдесет и шест лева и тридесет и шест стотинки/ юрисконсултско възнаграждение.

РЕШЕНИЕТО може да се обжалва с касационна жалба пред Върховен Административен съд в 14-дневен срок от съобщението.

ПРЕПИС от решението да се изпрати на страните.